

FARKAS SZABOLCS

A lélekfestő

Paolo Francesco a barokk festészet egyik kiemelkedő alakjának számított. Olyan festmények fűződnek a nevéhez, mint az Aphrodité születése, Hadész tűzágya stb.

Köztudott volt, hogy festményeinek emberi alakjait modellekről mintázta. Viszont modelljeit nem látták sem ki-, sem bemenni házába. Pletykálták, hogy valamiféle misztikus erőnek van a birtokában.

– *Helyezd magad kényelembe* – mondta Paolo a fiatal nőnek, aki egy kissé idegesnek tűnt, pedig már többször állt modellt más festőknek.

A lány leült a székre, amely egy hatalmas ablak előtt helyezkedett el, és jobb lábát bal térdére helyezve merengett a semmibe.

– *Kezdhetünk* – mondta Paolo. Ecsetét kezében fogva hosszasan nézte a modellt.

Gyönyörű lány volt, elragadó mosollyal, tökéletes testtel.

– *Nagyszerű választás* – gondolta. Dolgozni kezdett. Hallani lehetett, ahogy simul az ecset a vásznon. Kis idő elteltével a festő halkán latin szöveget kezdett mormolni. Bella nem értette, mit mond, azt sem, miért van szűkség erre.

Paolo lázasan dolgozott a festményen, röpködtek a színek a vásznon. A lányt émelygés fogta el, de megmozdulni nem akart, attól tartva, hogy elrontja a mester munkáját.

Paolo festett, nagy hangsúlyt fektetve a beszűrődő napsugarakra, melyek fényárba borították a lány arcát. Az idő múlásával Bella egyre rosszabbul érezte magát. Nem bírta tovább, úgy döntött, feláll, kinyújtóztatja merev tagjait.

Megpróbált szólni, de képtelen volt rá. Páni félelem fogta el. Sírni, kiáltani szeretett volna, de arcára fagyott a mosoly. Vöröses ruhája egyszerre bíborszínt öltött.

Paolo nézte a lányt. Nem is hasonlított önmagára. Arcára kaján mosoly ült.

– *Ugyan Bella, ne kínozza magát! Ha így folytatja, Caravaggio barátom azt fogja hinni, hogy az ő Bűnbánó Madonnájáról ihletődtem* – nevetett –, *pedig ön sokkal szebb.*

FARKAS SZABOLCS (1992, Gyergyócsomafalva) a Babeş-Bolyai Tudományegyetem Pszichológia és Neveléstudományok karának pszichológia szakos hallgatója. Egy humoros írásokat és egy verseket és novellákat tartalmazó kötete jelent meg.

Bella iszonyú fájdalmat érzett. Egy szó sem jött ki a torkán. Érezte, ahogyan minden egyes ecsetvonás után egyre gyengébb és gyengébb lesz. Végül eszméletét veszítette.

Paolo néhány percig nézte a festményt, majd szignóját a kép jobb alsó sarkába festette. Mikor az ecsetet elemelte a vásznonról, a lány élettelen teste a földre zuhant.

A festmény valóságos mestermű lett, az „Egy nő szépsége” nevet kapta.

– *Mintha csak élne a lány a képen* – mondta az egyik látogató.

– *Lélek nélkül mit sem ér egy festmény* – válaszolt a festő.

(Tabéry novellapályázat 2016 – a Holnap Kulturális Egyesület különdíja)